

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., ve věci

žalobce: J. J.
sídlem
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2016, č. j. KUZL-35360/2016-2, sp. zn. KUSP-35360/2016/DOP/Ti,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o správní delikt provozovatele vozidla.
2. Magistrát města Zlína, odbor občansko-správních agend, dne 2. 3. 2016, pod. č. j. MMZL 028493/2016, sp. zn. MMZL-176309/2014-SP-PŘ-OOSA-168/15, rozhodl, že žalobce, coby provozovatel vozidla registrační značky:, se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedeného deliktu se dopustil tím, že dne 19. 10. 2014 v 21:54 hodin na pozemní komunikaci – ulici ve, v blízkosti objektu č. p., v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Ve výše uvedený den se nezjištěný řidič předmětného vozidla neřídil vodorovnou dopravní značkou V13a „Šikmé rovnoběžné čáry“ a v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu na takto označenou pozemní komunikaci vozidlem neoprávněně vjel, zastavil a stál. Popsané porušení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za uvedený delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1800 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.
3. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Shrnutí obsahu žaloby

4. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou. Namítá, že nebyly splněny podmínky odpovědnosti § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně se nepodává, že by žalobce v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla nedošlo k neoprávněnému zastavení nebo stání. Popis skutku obsahuje slova „zastavil“ a „stál“, dopravní značka V 13a však nepřikazuje ani nezakazuje, aby se na její ploše zastavilo a stálo.
5. Namítá, že byl naplněn liberační důvod podle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť žalobce dostal své povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, pronajal-li vozidlo svému zmocněnci, aby jej dále dal do podnájmu třetím osobám. V předmětné nájemní smlouvě se zmocněnec žalobci zavázal, že zajistí, aby osoby užívající vozidlo neporušovaly povinnosti vyplývající ze zákona o silničním provozu. Splnění této povinnosti bylo zajištěno hrozbou nezanedbatelné smluvní pokuty, jakož i případnou náhradou škody způsobené porušením smluvní povinnosti.
6. Podle žalobce neobstojí úvahy správních orgánů o výši uložené sankce. Popírá, že by zaparkované vozidlo zhoršilo výhledové podmínky. Není rovněž zřejmé, zda správní orgány žalobci kladly při výměře sankce k tíži jeho procesní postup, tedy i to, že na výzvu správního orgánu provozovateli vozidla k označení řidiče nereagoval včas.
7. Závěrem namítá, že správní delikt provozovatele vozidla je promlčen. Správní řád ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f silničního zákona. Správní delikt musí vykazovat znaky přestupku [§ 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu], avšak po uplynutí jednoleté lhůty je vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. Žalobce v tomto smyslu odkazuje na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských

úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb. vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5. Namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí aplikoval neúčinné znění § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu.

8. Na základě uvedeného považuje žalobce rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za nezákonná a vydaná v rozporu s právními předpisy. Proto navrhl, aby soud zrušil jak rozhodnutí odvolacího správního orgánu, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasil se žádnou ze žalobcem uvedených námitek. Napadené rozhodnutí považuje za správné a nároky uplatněné v žalobě neuznává.
10. K námitce, že dopravní značka V 13a zakazuje pouze vjezd a přesahování nákladem, uvádí, že pokud je zakázán samotný vjezd, zjevně není v daném místě dovoleno ani stání a zastavení. V tomto smyslu se nejedná o rozšiřující výklad.
11. V souvislosti s námitkou promlčení správního deliktu zmínil žalovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015-63, v němž se soud předmětnou otázkou zabýval.
12. Neztotožnil se ani s námitkou nezákonnosti výše uložené sankce. Pokuta nemohla být uložena v minimální výši, což žalovaný v napadeném rozhodnutí jasně vysvětlil.
13. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Ústní jednání

14. K projednání věci nařídil soud na žádost žalobce ústní jednání. Žalobce ani jeho zástupce se k jednání nedostavili. Žalovaný setrval na svém stanovisku obsaženém ve vyjádření k žalobě.
15. Přestože žalobce v podané žalobě avizoval, že při jednání navrhne provedení některých důkazů, jednání se nezúčastnil a žádné návrhy důkazů neuplatnil. Důkazní návrhy nevzněl ani žalovaný a ani soud ze své vlastní vůle nehodlal doplňovat skutkový stav vyplývající z předloženého správního spisu. Soud proto dokazování neprováděl.

V. Posouzení věci soudem

16. Napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal soud v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
17. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
18. Soud se nejprve zabýval námitkou promlčení správního deliktu [bod V. A) rozsudku]. Poté hodnotil námitku neodpovědnosti žalobce za správní delikt [V. B) rozsudku] a námitku nesprávného posouzení liberačních důvodů [bod V. C) rozsudku]. Závěrem se soud zabýval námitkou nezákonnosti výše uložené pokuty [V. D) rozsudku].

V. A) Námitka promlčení (prekluze) správního deliktu

19. Žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno po uplynutí zákonem stanovené doby pro projednání správního deliktu.
20. Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, účinného do 6. 11. 2014, *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.* Z odstavce 5 citovaného ustanovení pak plyne, že *na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d.*
21. Soud při posuzování námitky promlčení vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20. V něm bylo vysloveno, že ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu rozšiřuje úpravu pravidel pro zánik odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby, které se dopustí deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu. Spáchá-li tedy správní delikt provozovatele vozidla fyzická osoba, zaniká její odpovědnost podle § 125e odst. 3 ve spojení s § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.
22. V projednávaném případě byly obě lhůty (subjektivní dvouletá i objektivní čtyřletá) zachovány a k promlčení správního deliktu nedošlo.
23. Ohledně metodiky Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160-OST/5, na kterou žalobce odkázal s poukazem na plynoucí legitimní očekávání, je třeba zdůraznit, že tato metodika vychází z právního stavu, který vznikl v souvislosti se zavedením správního deliktu provozovatele vozidla do právního řádu České republiky (novela č. 297/2011 Sb.). V té době právní řád neobsahoval jednoznačnou úpravu zániku odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla pro případ, že pachatelem byla fyzická osoba. Novelou č. 230/2014 Sb. došlo s účinností ode dne 7. 11. 2014 k úpravě ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu a tento deficit byl odstraněn. Zmiňovaná metodika byla v této části překonána vývojem zákonné úpravy a nemůže zakládat legitimní očekávání žalobce.
24. Námitka promlčení (prekluze) správního deliktu tak není důvodná.

V. B) Námitka neodpovědnosti žalobce za správní delikt

25. Žalobce namítá, že nebyla splněna podmínka odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť skutek, který byl předmětem řízení o správním deliktu nebyl neoprávněným zastavením ani stáním, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.
26. Správní orgán I. stupně v prvním výroku rozhodnutí ze dne 2. 3. 2016 klade provozovateli za vinu nedodržení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích tím, že řidič předmětného vozidla porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku obsahuje popis skutku tak, že se nezjištěný řidič „*ve Zlíně, na ulici Středová, v blízkosti objektu čp. 5612, neřídil vodorovnou dopravní značkou V 13a „Šikmé rovnoběžné čáry“, přičemž na takto označenou pozemní komunikaci s vozidlem neoprávněně vjel, zastavil a stál.*“
27. Nemohlo se tak jednat o neoprávněné zastavení ani stání.

28. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je každý povinen při účasti na provozu na pozemních komunikacích řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
29. Z § 23 písm. b) vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001, kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, dále plyne, že „*Šikmé rovnoběžné čáry*“ (č. V 13a) a „*Křivky*“ (č. V 13b), které *vyznačují plochu, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci; přitom nesmějí být obroženi ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích.*“
30. Podle žalobce předmětná dopravní značka nepřikazuje ani nezakazuje, aby na její ploše vozidlo zastavilo a stálo. S touto argumentací se soud neztotožňuje. Má za to, že vytýkaným jednáním byla porušena povinnost stanovená v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, pokud řidič vozidla RZ: vjel na vodorovnou dopravní značku č. V 13a a zde s vozidlem zastavil a stál. Skutečnost, že značení vymezuje plochu, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat, neznamená, že by na této ploše bylo možné stát. Účelem značky je zajistit bezpečný a plynulý provoz na pozemních komunikacích tím, že vymezená plocha zůstane volná. Zastavení či stání na této ploše logicky odporuje tomuto účelu. Zakazuje-li značka samotné vjíždění na plochu vymezenou značením, tím spíše je zde zakázáno rovněž zastavení či dokonce stání (argument *a minori ad maius*; obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016-46).
31. Není tedy pochyb o tom, že žalobce porušil povinnost řídit se dopravními značkami tím, že vjel na vodorovnou dopravní značku č. V 13a a následně na ní zastavil a stál, přestože to bylo zakázáno. Popsaným jednáním byla naplněna mimo jiné i podmínka uvedená v § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť takové zastavení a stání bylo neoprávněné. Ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu nepožaduje, aby zastavení či stání bylo zakázáno pouze na základě konkrétních dopravních značek, proto je možné pod něj zařadit i porušení zákazu stanoveného dopravní značkou č. V 13a, jednalo-li se o stání na ploše, do níž je zakázáno vjíždět.
32. Z fotografií založených ve spise a z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že řidič vozidla nerespektoval vodorovnou dopravní značku V 13a tím, že na ní neoprávněně vjel, zastavil a stál. Jednání řidiče vozidla vykazuje znaky přestupku dle zákona o silničním provozu, který spočíval v neoprávněném stání. Podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt tak byly naplněny.
33. K tvrzení, že vozidlo bylo na uvedené místo složeno odtahovou službou, nenavrhl žalobce žádný důkaz. Zůstalo tak pouze v rovině tvrzení, proto se jím soud blíže nezabýval.
34. Námitka tak není důvodná.

V. C) Námitka naplnění liberačního důvodu

35. Žalobce dále uvádí, že provozovatel vozidla je zproštěn odpovědnosti za vytýkané jednání, neboť své vozidlo pronajmul zmocněnci, který jej dále dal do podnájmu třetím osobám.
36. Popsanou námitkou se žalobce dovolával zproštění odpovědnosti podle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu. Z citovaného ustanovení vyplývá, že *právnícká osoba za*

správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

37. V žalobě avizované důkazy o uzavření nájemní smlouvy mezi žalobcem a nájemcem a následně podnájemní smlouvy mezi nájemcem a panem al Achmatovem v průběhu soudního řízení nebyly předloženy. Tvrzení žalobce, že své vozidlo pronajal zmocněnci, který se zavázal zajistit dodržování pravidel silničního provozu, nebylo žádným způsobem prokázáno. I přesto soud podotýká, že z hlediska systematického zařazení je zřejmé, že citované ustanovení § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu zakotvuje možnost zproštění se odpovědnosti za správní delikt právnické osoby (resp. fyzické osoby při výkonu její podnikatelské činnosti) podle ustanovení § 125d zákona o silničním provozu.
38. V předmětné věci byla žalobci (fyzické osobě) uložena pokuta za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu. V takovém případě se provozovatel vozidla (ať už osoba fyzická či právnická) může zprostit odpovědnosti za správní delikt toliko z důvodů vymezených v odst. 5 citovaného ustanovení, tedy pokud prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo a) vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru vozidel.
39. Ani jednoho z liberačních důvodů vyplývajících z § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu se žalobce nedovolával.
40. Námitka naplnění podmínek pro liberaci tak není důvodná.

V. D) Námitka nezákonnosti výše uložené pokuty

41. Závěrem žalobce brojí proti výši uložené pokuty.
42. Správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1800 Kč. V odůvodnění rozhodnutí k výši sankce uvedl, že jednání považuje za poměrně závažné z hlediska bezpečnosti provozu, neboť řidič zastavil s vozidlem v místě, kde mohlo dojít k omezení rozhledových podmínek, čímž mohlo dojít k nebezpečným nebo dokonce ke kolizním situacím. V porovnání s jednáním řidiče vozidla vyhodnotil správní orgán I. stupně správní delikt provozovatele vozidla jako méně závažný, neboť nedošlo k žádné majetkové škodě, k žádnému ohrožení nebo újmě na zdraví. Proto uložil sankci v dolní polovině zákonného rozpětí. Žalovaný závěry správního orgánu I. stupně ohledně výše sankce potvrdil.
43. V prvé řadě je nutno uvést, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze však podle § 78 odst. 1 s. ř. s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (v prvé řadě jde ale o meze vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality apod.) nebo volné uvážení zneužil. Soud tedy při přezkumu zákonnosti uložené sankce toliko hodnotil, zda žalovaný zohlednil veškeré relevantní okolnosti, posoudil kritéria pro ukládání sankce a nevybočil z mezí stanovených zákonem nebo zda správní uvážení nezneužil.
44. Soud je přesvědčen, že odůvodnění výše pokuty správními orgány je dostačující a vyhovuje shora stanoveným požadavkům. Přestože se správní orgány ve svých rozhodnutích k

chování žalobce ve správním řízení určitým způsobem vymezovaly, činily tak nad rámec rozhodovacích důvodů a nepovažovaly způsob jeho obhajoby za přítěžující okolnost. Pokuta byla stanovena v zákonem povoleném rozpětí a její výše byla řádně odůvodněna.

45. Namítá-li žalobce, že mu měla být uložena pokuta na samé hranici dolní sazby (tedy ve výši 1500 Kč), lze poukázat na zásadu *de minimis non curat praetor* (maličkostmi se soudce nezabývá; přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013-35). Je na správním orgánu, aby na základě okolností případu výši sankce stanovil. Soud toliko přezkoumá, zda tak učinil v mezích zákonem stanovených. V posuzovaném případě soud neshledal, že by ze strany správního orgánu došlo k překročení či ke zneužití správního uvážení.
46. Námitka tak není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Přestože žalovaný u ústního jednání požadoval přiznání náhrady nákladů řízení za cestovné k jednání soudu ve výši 370 Kč, soud jeho návrhu nevyhověl. Jednání zástupce žalobce, který vznesl požadavek na konání ústního jednání, ale k nařízenému jednání se bez řádné omluvy nedostavil, považuje soud za značně neseriózní a nevhodnou. I přesto je však soud přesvědčen, že žalovaný je dostatečně finančně i personálně vybaven hájit svá rozhodnutí u soudů a že mu účastí zástupce u jednání žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. listopadu 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.